

Drvarji so skočili s pograda, pa so gledali prestrašeni na orožnika. Lojz se je obrnil k njim, pa jih je prosil sopeč: »Pomagajte mi, tovariši! Glejte, uklenila sta me kakor psa, pa me peljeta v temnico... Pomagajte mi in me rešite!«

A tedaj je vstal od ognjišča stari Matija. Stopil je k Lojzu, pa mu je rekel: »Glej, Bog te je kaznoval. Dostikrat sem te svaril, a ti si se mi samo posmehoval. Zdaj te je pa le doletelo... Pojdi v miru, Lojz! Mi ti ne moremo pomagati.«

Lojz je zaškrtnil in se je ozrl divje okrog sebe. Tedaj pa je stopil pred duri lovec Vojec. Zraven njega je stal pastir Klemuc z uklenjenimi rokami. In lovec Vojec je zaklical naglas v kočo: »He, kaj smo te le zalotili? Ne drži se tako, Lojz, in ne misli, da ne vemo vsega. Vse je priznal Inja, pa tudi tale Klemuc je priznal vse.«

Lojz je zastokal in je skrčil pesti. A orožnika sta ga prijela, pa sta ga odgnala skozi duri. Še enkrat se je prikazal Lojz zunaj v rdečem svitu ognja. Potem pa je izginil, in z njim sta izginila tudi orožnika. Stari Matija je stopil vun iz kočice in je tekkel za odhajajočimi. Došel jih je še in je ustavil lovca Vojca. »A kaj je z Injo?« ga je vprašal z drhtečim glasom.

Lovec Vojec je zmignil z rameni. »Ne vem,« je odvrnil. »Pustil sem ga pri sodniku. Naj ukrene z njim, kar hoče. Toda izpusti ga na vsak način, ker je deček še premlad. Lahko noč, Matija. Mudi se mi...«

»Jezus, Marija!« je zdihoval stari drvar v kočici še pozno v noč. Mislil je na ubogega, zapeljanega dečka, in hudo mu je bilo v srcu tako, da so mu bile oči vse solzne. Drvarji so bili že vsi pospali — seveda, potem, ko so se dosti nagovorili o Lojzu in o njegovem hitrem zajetju. Samo stari Matija je še bdel pri ognjišču in je zdihoval. Za Injo mu je bilo hudo, za tem nesrečnim, zapeljanim otrokom...

(Konec prihodnjic.)

PTIČKU.

Gorko gnezdece zapuščaš,
drobni ptiček moj;
prvič v svet nesó te krila —
Bog s teboj!

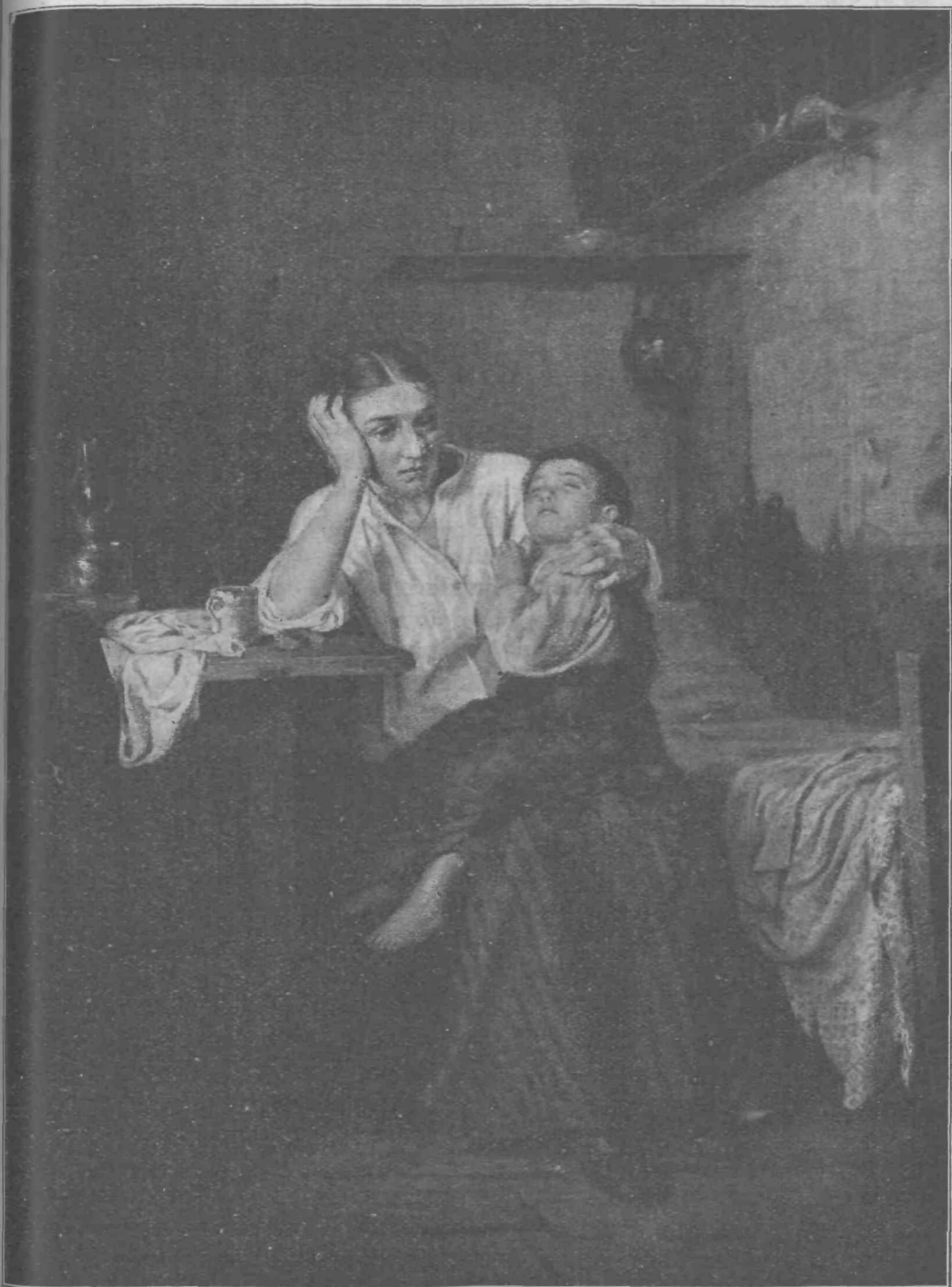
Kaj zapustil si, ne slutiš,
in kaj čaka te, ne veš;
še vesel si, ker brez varstva
gnezdo zapustiti smeš.

Kadar pa spoznaš življenje,
v kraje boš nazaj želel,
kjer ob mamici ljubeči
dni najlepše si imel.

Maksimov.

Spomin

Bridkostne ure.